

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 86.257 van 27 maart 2000  
in de zaak A. 84.111/VII-18.308.**

In zake : XXX,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat B. VRIJENS,  
kantoor houdende te GENT,  
A. Van Lokerenstraat 16

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Tsjechische nationaliteit, op 4 mei 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 24 maart 1999;

Gelet op de beschikking van 4 juni 1999 waarbij aan verzoekster het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 30 november 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 december 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. BENOIT die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster op 25 oktober 1998 in België binnenkomt en houder is van een Tsjechisch nationaal paspoort, geldig van 7 oktober 1998 tot 7 oktober 2008; dat zij zich op 27 oktober 1998 vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 januari 1999 de beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 23 maart 1999 bevestigt;

Overwegende dat de motivering van de bestreden beslissing als volgt luidt :

"Betrokkene werd verhoord op 15 februari 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Tsjechische taal machtig is.

Betrokkene, van Tsjechische nationaliteit en van Roma-origine, verklaart dat zij en haar familie problemen zouden gehad hebben omwille van hun zigeunerorigine. Op de verjaardag van betrokkenes zus, A. B. zou zij, in het bijzijn van A., op weg naar een discotheek, zijn aangevallen door vier skinheads. Zij zouden betrokkenes zus geschopt hebben, waarop deze op de grond viel. Betrokkene zou haar zus recht geholpen hebben en ze zouden naar huis zijn gegaan. In de zomer van 1998 zou betrokkene samen met het gezin naar het kerkhof van Pribram zijn geweest om het graf van haar grootvader te bezoeken. Buiten het kerkhof zouden een achttal skinheads naar hun toe zijn gekomen, die betrokkenes moeder, V. B. . zouden geslagen hebben. Haar moeder, op dat moment zwanger van T., zou zwaar gewond zijn geweest. Betrokkene zelf werd enkel aan haar haren getrokken. Betrokkenes vader, J. B. . werd niet gewond. De skinheads zouden het kerkhof verlaten hebben zonder directe aanleiding. De familie zou daarna naar de politie zijn geweest. Betrokkene verklaart dat zij steeds weer bedreigd werden telkens als zij de woonst verlieten. Betrokkene beweert dat haar moeder zeker vijf keer het slachtoffer werd van fysisch geweld door skinheads. Na het incident te Pribram zou zij op de metro zijn lastiggevallen. Zij zou toen zwanger geweest zijn van S.. Van de andere drie keren meent betrokkene zich niet veel meer te herinneren. Betrokkene verklaart ook dat zij weet heeft van de moord op een nicht van haar vader, nl. H. B.. Deze vrouw zou in Pribram vermoord zijn geweest door skinheads. De begrafenis van deze vrouw zou ook in Pribram plaatsgevonden hebben. Als gevolg van voorgaande incidenten zou betrokkenes gezin beslist hebben om Tsjechië te verlaten. Uit de dossiers van betrokkenes familieleden blijkt dat zij op 22 september 1998 Tsjechië hebben verlaten, om nog diezelfde dag in België aan te komen. Op de vraag of betrokkene samen met haar familie naar België kwam antwoordde deze bevestigend. Uit de bijlage 26 van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat betrokkene pas op 25 oktober het Rijk binnengekomen is en dat zij op 27 oktober 1998 haar asielaanvraag indiende.

Er dient vastgesteld te worden dat tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken en Commissariaat-generaal) en tussen betrokkenes verklaringen en die van haar familieleden (moeder en

zus) de geloofwaardigheid van haar relaas aantasten. Betrokkene verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij op de verjaardag van haar zus met een aantal vriendinnen naar een discotheek ging, terwijl zij op het Commissariaat-generaal beweerde dat zij alleen met haar zus naar de discotheek ging. Betrokkene verklaarde dat zij werden aangevallen door vier skinheads, terwijl betrokkene zus beweerde dat het geen skinheads waren. Betrokkene beweert dat het incident plaatsvond op weg naar de discotheek, en dat ze niet tot bij de discotheek zijn geweest, terwijl betrokkene zus verklaarde dat het aan de ingang van de discotheek plaatsvond. Ook m.b.t. het incident in Pribram doen zich enkele tegenstrijdigheden voor. Betrokkene verklaarde dat er ongeveer acht daders waren, terwijl haar zus beweerde dat er vier daders waren.

Verder verklaart betrokkene, evenals haar vader en zus, dat haar moeder te Pribram geslagen werd, terwijl haar moeder zelf verklaarde dat zij niet geslagen werd. Betrokkene verklaart, m.b.t. de moord op H. B., dat haar zus naar de begrafenis zou geweest zijn, terwijl haar zus beweerde dat alleen haar vader, moeder en grootmoeder zouden geweest zijn.

De bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen betrokkene's geloofwaardigheid volledig waardoor aan haar vervolgingsverhaal geen enkele waarde meer kan gehecht worden. Gelet op voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er

vooral nog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste schorsingsvoorwaarde betreft, verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van verdediging, doordat verzoekster nooit werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, dat verzoekster immers een verklaring kan geven voor de aangehaalde tegenstrijdigheden, dat de Commissaris-generaal tijdens het verhoor heeft nagelaten enige verduidelijking te vragen aan verzoekster wat betreft de tegenstrijdigheden, dat verzoekster immers meent dat ze verkeerd werd begrepen;

Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidsverplichting, doordat de Commissaris-generaal niet alle door verzoekster aangebrachte elementen in overweging heeft genomen, dat de argumentatie van verzoekster in haar dringend beroep door de Commissaris-generaal immers niet werd weerlegd;

Overwegende dat het dringend beroep bij de Commissaris-generaal een administratief beroep en geen jurisdictioneel beroep is; dat het beginsel van de rechten van verdediging niet als dusdanig op een administratieve beslissing van toepassing is; dat zulks onder meer inhoudt dat er niet moet worden geantwoord op elk individueel argument opgeworpen naar aanleiding van het dringend beroep, maar dat de Commissaris-generaal de onderliggende feiten op redelijke wijze apprecieert en zijn beslissing met draagkrachtige motieven onderbouwt; dat het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin gelijkstaat met een gebeurlijk recht op tegenspraak, maar enkel betekent dat de Commissaris-generaal zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat het eerste en het tweede middel in deze niet ernstig zijn; dat wat betreft de motiveringsplicht, er verwezen wordt naar de bespreking van het derde middel;

Overwegende dat verzoekster in een derde middel de schending aanvoert van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat verzoekster en haar familie in hun land werden vervolgd omwille van hun (etnische) origine zonder dat zij de bescherming konden inroepen van de Tsjechische autoriteiten, dat uit rapporten aangaande de mensenrechten in Tsjechië duidelijk blijkt dat de Roma-bevolking er gediscrimineerd en mishandeld wordt, dat tevens blijkt dat de Tsjechische hogere autoriteiten weigeren om deze bevolkingsgroep te beschermen, dat verzoekster dan ook, gezien het groot aantal racistisch geladen incidenten ten aanzien van haarzelf, haar familie en haar volksgenoten, angst heeft om nog langer in haar land te verblijven, dat met dit subjectief element onvoldoende rekening werd gehouden;

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst, niet volstaat om iemand als vluchteling te erkennen, dat de vastgestelde tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de asielaanvraag dermate aantasten dat de ermee samenhangende subjectieve vrees komt te vervallen;

Overwegende dat, wat de aan de grond van de asielaanvraag liggende feiten betreft, in de bestreden beslissing tal van tegenstrijdigheden werden vastgesteld

tussen verzoeksters opeenvolgende verklaringen en die van haar familieleden; dat verzoekster, geen poging onderneemt om deze tegenstrijdigheden te verklaren, of aan te tonen waar de Commissaris-generaal een appreciatiefout zou hebben begaan; dat de rapporten betreffende de mensenrechten waar verzoekster naar verwijst, weliswaar duiden op mogelijke problemen met betrekking tot de Roma-bevolking in Tsjechië, doch dat deze problemen niet van aard zijn te gewagen van een vrees voor vervolging zonder dat verzoekster de bescherming van de Tsjechische Overheid kan of wil invoeren; dat het derde middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

#### **B E S L U I T :**

##### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

##### **Artikel 2.**

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,  
K. VANHOUTTE, griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VANHOUTTE.**

**D. MOONS.**